Pocztową opłatę uiszczono ryczałtem.

Ч. 1—2 (44—45). Коломия, субота за 1 і 15. січня 1927. Рік III.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевіча 51.**

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕННЯ мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимається тільки за попереднім надісланнем належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принимається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:
Цілорічно . . . . 8·00 зл.
піврічно . . . . 4·00 „
чвертьрічно . . . . . . 2·50 „
За границею річно . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна сего подвійн. прим.
50 сот.

Веселих свят!

З нинішним Христовим Різдвом та зближаючимся Новим Роком наша Редакція пересилає всім своїм П. Т. Передплатникам і Прихильникам дяківського відродження найщиріщі бажання: веселих свят, черствого здоровля та всего добра, як також мужеської витревалости в теперішних тяжких умовинах життя та богато сильної віри й надії в красші часи!

ХРИСТОС РОДИВСЯ...

„Слава на висоті Богу,
на землі супокій, а між людьми зичливість!“

Ще перед 1926 літами, тоді, коли то в убогій вифлиємській стаєнці (вертепі), в яслах на сіні прийшов на світ Сам Спаситель світа, Господь наш Ісус Христос, перший раз заспівали сю прекрасну похвальну пісню ангели на небесних височинах.

Нині її ми співаємо на цілій, нашій, просторій, дорогій Українській Землі, та всюди, всюди, де лише б'ється українське серце та де лише чується українське слово сі прекрасні, наші прадідні пісні в честь Христового Різдва.

Вони як що року, так і нині пригадують нам м. и., що стала нова радість, якої ще не було, та якої людство цілими тисячами літ очікувало, що нинішна новина є весела, що не лише земля, але й небо святкують з нами се велике Свято Христового Різдва, Свято загального відродження.

Бож зі справжнім почитаннєм сего Свята мимоволі відроджується в нас усе, м. и. відроджується сила й енерґія, відроджуються віра й надія в красше майбутнє.

Так відроджені ми повинні з повною силою та вірою й надією в цілковиту побіду справедливости над облудою, поневоленнєм і визиском братися до нової борби, до борби як за поправу своєї гіркої долі, так і за поправу долі всіх поневоленик, гноблених і визискуваних працюючих кляс людства, бож друга заповідь християнської любови нас вчить: „люби ближнього свого, як себе самого“.

А на се дав нам найкрасший приклад також Сам Господь наш Ісус Христос тим, що зійшов з неба на землю і лише одиноко тому приняв на Себе тіло чоловіка, щоб ціле людство спасти та вчинити його вічно щасливим.

Ми не сміємо забувати, що працюючий народ се є одна великанська, непоборима, творча сила, яку треба лише як слід освідомити й зорґанізувати, щоб скинути з неї то тяжке, огидне, ярмо поневолення, яке на неї тирани ще перед віками наложили, щоб в сей спосіб для своїх власних інтересів тягнути з неї послідні соки.

Ми мусимо знищити все до тла, що заносить в нас трійливим духом рабства, немочі, безнадійности, роздору і т. д. і т. д. а плекати в собі свідомість, що ми всі на світі є перед Богом **рівними людьми** і як такі маємо **однакові права** до життя й **однакові права** до борби за наше існуваннє, дальше плекати в собі **сталеву характерність, творчу силу духа, залізну солідарність, сильну віру** в красше завтра і т. п. а прийде час, коли правда і справедливість запанують над облудою, лицемірством та фарисейством і принесуть зі собою красші часи для загального людського життя на землі.

Ми мусимо знати, що всяке визволеннє поневолених народів чи працюючих кляс суспільности не приходить ніколи чудом, але треба здобувати його власними силами та власними засобами.

Не сміємо забувати також і про те, що добра зорґанізуванність якогось стану чи кляси людий, є неначе могутня будівля, яка дає приют тим, що його потребують.

Позаяк всяка успішна борба вимагає свідомих справи борців, про те одним з перших наших обовязків є справа загального, а з окрема соціяльного освідомлювання працюючих мас та справа заправлювання їх до борби за свої права.

Отже просвічуймо себе й других, завсігди й всюди, не жалуймо на ту ціль жертв, нехай кожда добра школа й читальня буде для нас святинею свободи й визволення.

Не марнуймо ніколи забогато вільного й дорогого часу на інтриґі, дурниці, сплетні, обмови і т. п., але посвячуймо сей час на щось хосенного для нас самих і для других.

Кождий член певної кляси чи стану людий повинен завсігди мати на увазі не лише власне добро, але також і добро загалу поневолених, бо щойно тоді, коли один бореться за всіх, а всі за одного, доходиться до цілі.

Стараймося точно пізнати те, що діється довкола нас і в цілому світі а всі важнійші та інтереснійші події обговорюймо спільно, з другими, при чому менше свідомих просвічуймо, а від мудріщих самі учімося.

Наколи так будемо робити, то в короткому часі духові сили поневолених зростуть до такої величини, якій жаден ворог не буде в силі опертися.

Щойно тоді наступить Різдво загального Визволення та загальної Волі, до чого кожда людина під сонцем має повне право, бож Всемогучий сотворив людий на те, щоб они через своє чесне й праведне життє на землі ближилися до Него, себто, щоб дійшли до певної досконалости.

Отже вірмо в наше Різдво, в наше душевне відродженнє та вірмо також в те, що кожда **чесна й сумлінна**, але при тім **послідовна й витревала праця** завсігди побідить та принесе нам бажані успіхи.

І. В.

Не залягайте з передплатою, а висилайте її з гори, бо тільки в сей спосіб докажете, що Ви розумієте вагу й значіннє станового орґану й тої справи, за яку боретесь!

Дяки вчера нині і завтра.

(Конець).

Як дяки мають дальше боротись за свої права та забезпеченнє своєї екзистенції учить нас також і та борба, яку до тепер провадило наше духовенство та, про яку була вже загальна згадка в передовиці останніх чисел нашого орґану.

Ми бачимо там м. и., що клир в другій половині вісімнайцятого століття звернув цілу свою боєву силу на те, щоб здобути собі відповідну загальну освіту, а в тому й соціяльну свідомість. Він цілком раціонально виходив з сего заложення, що людина лише в сей спосіб пізнасть належні йому права та зуміє за них, як слід боротися.

При помочи такої боєвої тактики наше духовенство поконало свойого найбільшого ворога: темноту, яка до того часу закривала перед ним ті шляхи, що ведуть до осягнення бажаної мети та яка тримала його в своїх тяжких оковах і не давала жадної надії на красше завтра для священичого стану.

Дяківський стан натомісць остав під тим оглядом далеко по заді. Про него забули не лише наше громадянство, але також і наші церковні верхи. Се, що дяки нині з культурно-просвітних здобутків посідають, є на нинішні часи замало. Але се все оправдується тим, що дані чинники ними дуже мало клопочуться та що дяки власними силами здобувають собі не лише загальне, але також і фахове знаннє. Ми бачимо, що найбільше дяківських сил продукують дяки самі, на провінціях через заснування відповідних курсів. Існують справді дяківські курси

при катедрах, але й там учителями є лише самі дяки.

Наука обмежується тут виключно лише до фахового знання. Підмог для дяківських кандидатів не ма жадних. Кождий учиться на власний кошт, мимо сего, що сам бореться з великою нуждою.

Кваліфікаційні справи не упорядковані, а се можна прецінь дуже легко перевести в діло через звільнення старших дяків від складання іспитів, а молодшим дати спромогу зложити такі іспити перед відповідною комісією в даному деканаті, без нараження їх в тахих тяжких часах на більші грошеві видатки.

Про матеріяльне забезпечення й освіту дяків ніхто з відповідальних чинників навіть і не думає. І то як раз тоді, коли дякові така освіта є необхідною, бо він стає тепер **одиноким постійним культурно — просвітним чинником на селі.**

Перед дяком є тепер великі завдання й велике поле до громадянської праці. І дяк напевно виконає, як слід всі свої громадянські обовязки, лише наше громадянство повинно належно зрозуміти його теперішні слушні домагання та всіма силами помочи йому в борбі за поправу його незавидної долі.

Дяки почали тепер сами, власними силами в своїй хаті творити нове життє.

Вони перестають вже надіятись на відвічні облудні фарисейські обітцянки своїх „опікунів“ та покладають повну надію лише на власні сили. Вони тепер вже не просять милостині, але домагаються належних їм прав. Вони свідомі сего, що роблять. Они певні також своєї повної побіди, бо їх борбою кермує само життє, яке є завсігди сильнійше від тих, що стараються проти него ділати.

Правда, що певна частина дяків находиться ще й нині в стані підсвідомости й не знає ще на котрий шлях ступити, куди йти, що робити, куди дивитись, кого слухати й т. д., але се є явище цілком природне й оправдане, бо ніщо на світі не може рівночасно розвинутись і дозріти. Еволюційний закон але дає нам повну запоруку, що й сі дяки чи нині, чи завтра вийдуть з сего дотеперішнього закостенілого стану на широкий і вільний горизонт свідомости, скинуть з себе окуляри облуди, подадуть своїм товаришам-борцям щиру товариську руку та рамя об рамя станут разом з ними не лише до дальшої праці над поправою своєї незавидної долі, але також до праці для добра церкви й народа. *І. В.*

Памятаймо про політичних вязнів!!

Ювілеї Дяківських Батьків.

У всіх деканатах всіх трьох діецезій, в яких є такий дяк, що має 50, або й більше літ загальної дяківської служби мають дяківські делеґати заснувати ЮВІЛЕЙНІ КОМІТЕТИ й негайно приступити до відсвяткувань ювілеїв своїх Дяківських Батьків-Ветеранів. Як мають „Ювілейні Комітети“ при тому поступати є подано в 12. числі „ГОЛОСУ ДЯКІВ“ з 1925 р.

РЕДАКЦІЯ.

Підгородецький Йосиф.

На нинішній ілюстрації бачимо одного з наших молодих, ідейних і щирих П. Т. Співробітників Вп. Йосифа Підгородецького, дяка в Попелях.

Він родився дня 30. грудня 1899 р. в Підгородцях з родичів: Миколи й Марії. Народню школу скінчив в Підгородцях. Дяківську науку побирав у **ОО.** Василіян в Дрогобичі. Першу дяківську посаду отримав в монастири в Перемишлі, де дякував і сповняв службу захристіяна через один рік. З відси в 1923 році перенесено його на дяківську посаду знова до монастиря до Дрогобича. Дня 2. липня 1924 р. зложив Він дяківський іспит в Перемишлі й зараз обняв посаду дяка в Фельштині коло Хирова.

Тому, що в Фельштині були дуже лихі доходи, такі, що навіть дяк кавалер не міг вижити, то Він подякував за сю посаду й перенісся до свойого родинного села Підгородець. Тут також довго не дякував, бо померла Йому мати й Він як округлий сирота, (батько помер вперед) опустив своє рідне село та обняв дяківську посаду в Попелях, де заснував на 4 голоси хор й до нині ще дякує.

Писемні праці Вп. Підгородецького визначаються глубоким й ядерним змістом та сильно забарвлені правдивою християнською любовію. Дальша праця над поширенням Свойого загального знания запевнить Йому поважнійшу позицію в церковному життю, чого ми Йому з цілою серця бажаємо.

Всім П. Т. Дякам і їх Прихильникам за кордонами й за океанами.

Загал галицьких дяків всіх трьох діецезій з нагоди зближаючихся Різдвяних Свят пересилає оцею дорогою всім своїм Впп. Товаришам-Дякам і П. Т. Прихильникам дяківського відродження за межами польської держави, а зокрема тим, що їх судьба загнала аж за океани **Веселих і Щасливих Свят та всего добра!**

Вся коляда на „Рідну Школу“!

Праця, то гроші!

Кождий Впп. деканальний Делеґат, який від всіх дяків свойого деканату збере цілорічну пренумерату на „Голос Дяків“ і перешле її найпізнійше до кінця січня 1927 р. до нашої Адміністрації, одержить від нас в 1927 р. часопис цілком безплатно, а надто його ілюстрація, як взірцевого орґанізатора буде поміщена для прикладу других в „Голосі Дяків“. Ану, хто буде перший?

Ред. і Адм. „Голосу Дяків“.

Святочна відозва.

До всіх П. Т. Пренум. „ГОЛОСУ ДЯКІВ“

З нинішним числом „ГОЛОСУ ДЯКІВ“ долучуємо кождому нашому П. Т. Пренумераторові по два примірники нового часопису, під назвою: „УКРАЇНСЬКИЙ ВЕРХОВИНЕЦЬ“ і просимо щиро, по товариськи, щоб **негайно, а найпізнійше до 25. січня 1927 р.** приєднав сему новому органові бодай **двох** нових пренумераторів на адресу: Адміністрація „УКРАЇНСЬКОГО ВЕРХОВИНЦЯ“ в КОЛОМИЇ вул. МІЦКЕВИЧА 51.

Кождий, хто „УКРАЇНСЬКОМУ ВЕРХОВИНЦЕВІ“ приєднає бодай **двох** нових пренумераторів, той стане почетним членом Редакції і буде оголошений в часописі, а хто приєднає **пятьох,** то, крім повисшої нагороди, Хв. Редакція „Українського Верховинця“ помістить його ілюстрацію (фотографію) з відповідним описом в свойому органі.

Хтоб з наших П. Т. Пренумераторів не почувався до обовязку повисшу нашу просьбу сповнити, той нехай буде ласкав долучені оба числа „Укр. Верховинця“ негайно звернути й рівночасно причину звороту в часописі олівцем зазначити!

Редакція „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Ваше Преосвященство!

„Бога никтоже нигдыже виды. Аще другъ друга любимъ, Богъ въ насъ пребываетъ и любовъ Єго совершенна есть в насъ.“

(Соб. посл. Йоанна Зач. 73.

Стихійна воля обездолениих, пригноблених і понижених дяків, винесла нас на передні позиції їхньої орґанізації, себто в склад Виділу Т-ва „Взаїмної Помочі Дяків“ перемиської Епархії в ціли спонукання даних чинників до невідкличного переведення головної реформи сьогоднішнього оплаканого дяківського положення, до реорґанізації дяківського стану, до цілковитої провірки відносин священства до дяків, до забезпечення їх екзистенції в виді закріплення за дяками приділу ерекц. землі предвидженої конкордатом.

Видвигнуті на чоло обдертої й голодної та невдоволеної маси дяків, здавалось нам, членам Виділу, що при нашій невтомимій, щирій праці й при доброзичливому відношенню духовенства до благих діл дяків — ся робота піде гладко, повною ходою, а то тимбільше, що ми уповали на добросердечну зичливість і поміч духовенства в начатому ділі.

На превеликий жаль константуємо активну борбу великої більшости священства проти скромних жадань дяків. На закон Христа відкликуються Його деякі наслідники лише тоді, наколи ходить о їх власні інтереси, а наколи ходить о інтерес ближнього, то про Божі заповіди нічого не згадується.

Щоденних, вже до нудности оклепаних випадків тут не наводимо, а звернемо увагу лише на той рідкий випадок, котрий може вже ніколи не повториться, а саме: зіґнорування більшістю духовенства Архипастирського майового розпорядку в справі наділення дяків ерекц. ґрунтом.

Всіх тих священників, котрі *„уподобились евангельскимъ овцамъ“*, *„послушали гласа своего пастиря“* можна на пальцях почислити; прочі-же *„уподобились пророчеству Исаіи“*, що: *сів людіе устнами мя чтуть, а сердце ихъ далече отстоить отъ мене“*.

Минає вже рік, як ми члени Виділу мимо зусиль нічого ні на йоту не змогли зробити в користь загалу дяків, не могли зблизитись до бажаного берега спасення — а то завдяки лише злій волі й безконсеквентній упертости священства з малими виїмками.

При стихійнім зрості нужди в дяківському стані, дяки починають тратити довіре до своїх

ПОВІДОМЛЕННЄ.

Від 1. лютого 1927 р. „ГОЛОС ДЯКІВ“ дістануть лише ті Впп. Пренумератори, які до 25. січня с. р. повирівнюють в нас всі свої залеглости та надішлють передплату за сей рік з гори, або звернуться до нас з просьбою, щоб ми їм на сплати довгу й на зложення передплати дали ще невелику проволоку.

Всі прочі будуть після 25. січня 1927 р. передані адвокатови в ціли стягнення залеглостий, а надто оголошені в слідуючих числах „Голосу Дяків“. Тим, що не вирівнали цілої передплати за 1925 р. і більшу половину за 1926 р. вже нинішного числа ми не вислали, а справу довгу передали адвокатови.

Адміністрація.

провідників й ми майже стратили в їхніх очах свою орґанізаційну вартість і силу проводу.

В протягу сего року, при нинішних тяжких життєвих умовинах наступив серед дяків сильний підєм духа в напрямі зреалізування за всяку ціну своїх оправданих домагань.

При теперішньому настрою духа серед дяків, коли їх огірченнє проти більшости духовенства, яке своєю захланністю і короткозорістю кривдить дяків, є дуже велике й ми члени Виділу скидаємо зі себе всяку віповідальність за всі евентуальні наслідки, які можуть зайти з причини байдужого трактування найбільше пекучої справи дяків, а саме негайного передання їм в посіданнє й ужиткуваннє ерекц. ґрунту.

Ступаємо на поріг перед Вас, Ваше Преосвященство, в ту пору, коли почалися сумерки нашого церковного життя.

Ми члени Виділу, як представники дяківського стану зясовуємо се горе й просимо Вас — поки ще час — причинитись своєю компетенцією й авторітетом, до **негайного** зреалізування всіх дяківських постулятів, а в першу **чергу наділу їх ерекціональною землею,** й в сей спосіб подати їм першу руку помочі в їх горю й нуждї, яка наложила на них свої немилосердні сіти, не забуваючи на те, що запізна поміч може бути зайвою.

В Перемишлі, дня 19. падолиста 1926.

Виділ Т-ва „В. П. Д.“ перемиської Епархії:

МИКОЛА ЦЬОРОХ, містопредсідник. ІВАН ГАВРИЛЕЦЬ, писар.

АНДРІЙ ХОМА, МИХАЙЛО ФЕЦИНА, ІЛІЯ САВКА, ПАНТЕЛЕЙМОН ВАСИЛИНА як члени.

ЛИСТ З КАНАДИ.

На днях отримала наша Редакція від одного зі своїх найповажніших Співробітників листа, якого з огляду на інтересний і вартісний зміст — отут в фраґментах поміщуємо:

„Jedborg-Sask. 12. листопада 1926.

Хвальна Редакція!

От і не стямився чоловік, як опинився вже в Канаді, ген — ген далеко від своїх рідних сторін, від своїх добрих і щирих товаришів, як також і від своїх ворогів, яких мабуть в нинішних часах нікому не бракує.

В першій мірі пересилаю з відси Хвальній Редакції та всім Її П. Т. Співробітникам найщирійший привіт і подяку за переслані мені бажання з нагоди мові подорожі до Канади, бо вони заохотили мене до витревалости та скріпили силу духа в борбі за красшу долю дяків.

Поле до орґанізаційної праці тут велике, дяків є тут досить, де-які з них є пренумераторами нашого **славного** й **незалежного** орґану **„Голосу Дяків“**. Орґанізаційний рух тут щойно пробуджується, й то завдяки нашому часописові „ГОЛОС ДЯКІВ“.

Наразі пересилаю чеком через банк 2 доляри, з чого половину прошу зачислити на піврічну передплату „Голосу Дяків“ а половину на фонд нашої незалежної преси. Як бачу наші дяки в Старому Краю не то що майже нічого не складають на фонд своєї преси, так як се инші професійні чи партійні орґанізації роблять, але навіть залягають передплатою й то ще покілька кварталів. Гей! чиж не сором се для нас дяків, вже таки в самих початках нашого відродження? Чиж не радість се для тих, котрі закинули на нас свої сіти й не хотять нас з них випустити? Схаменіться Товариші поки час і возміться негайно до діла, а в першу чергу дайте спромогу розвинутись своєму **незалежному** орґанові. „ГолосовіДяків“ так, щоб він цілою силою, пари міг працювати, бо тільки через сей одинокий орґан можете своїм ворогам в очи правду сказати й дійти туди, куди бажаєте!

Приготовляйте там II. Шематизм Дяків до друку, бо всі наші канадийські дяки — думаю, що також американські — хотілиб дуже радо разом з нашими галицькими дяками в одному шематизмі бути поміщені!

В коротці пришлю обширну допись про життє наших дяків в Канаді а надто приєднаю тут нашому дорогому орґанові „Голосові Дяків“ як найбільше передплатників. Також надішлю Вам ще не одну цікаву допись про свою минувшину, як дяка в Галичині.

Сим кінчу, здоровлю та бажаю нашій Хв. Редакції та Її П. Т. Співробітникам богато сили, енерґії й охоти до дальшої праці для загального добра наших поневолених дяків.

БОНЦАЛЬ ІВАН,
дяк і управ. хору“.

Лише в незалежному орґані „ГОЛОСІ ДЯКІВ“ довідається дяк про те, що перед ним його „опікуни“ закривають.

Що каже заграниця про „Голос Дяків“?

Недавно отримала наша Редакція від Редактора „Благовістника“, орґану Представництва Української Автокефальної Православної Церкви за кордоном Вельмишановного Пана Евгена Бачинського таке письмо:

„Monsieur Ivan Wołoszyn, Red. en chef. „Hołos Djakiw“

Kołomyja, rue Mickiewicza 51.

Nr. 259. Женева, дня 14. падолиста 1926.

Вельмишановний Пане Редактор!

Премного дякую за надсилання хв. двотижневника „Голос Дяків“. Свого часу одержав я 12 чисел за 1925 рік і 14 чисел за 1926 р. а від тоді починаю справно одержувати чч. 15., 20/21 і 22/23. Видання я уважно переглянув і мушу Вам отверто сказати, що редагується прекрасно, живо і цікаво, особливо як на провінціональні відносини. Дай Боже і на далі Вам успіху та сили захищати інтереси дяківського стану, тих непомітних, але так користних працьовників на ниві церковній і разом народній. Дякую за обіцянку висилати далі. На жаль „Благовістник“ не мав засобів виходити так часто, як того вимагають обставини, але чергове число в друку і незабаром буде вислане. Ще раз щасти Вам Боже! Гаразд!

Евген Бачинський“.

Наша редакція, принимаючи повисше цінне признаннє з найбільшим вдоволеннєм до відома, висказує оцею дорогою Вельмишановному Панові Редакторові Евгенові Бачинському в імені цілого загалу наших дяків як найщирійші подяки та бажає Йому з цілого серця багато сили й енерґії до дальшого успішнього продовжування так прекрасно започаткованого вельми хосенного діла для Української Автокефальної Православної Церкви за кордоном.

Дай Бог, щоб так необхідний орґан, яким нині є „Благовістник“ як в найкоротшому часі дійшов до повного свойого розвитку та дальше піддержував повагу тих, що їх репрезентує.

Примітка Редакції: Як бачимо „ГОЛОС ДЯКІВ“ з кождим днем здобуває собі все красшу позицію в суспільному житю. що є великою почестю для наших дяків. а надто. й запорукою красшого завтра для них, бо чим дяківська справа буде набирати ширшого розголосу в світі, тим і дані чинники будуть з дяками більше числитись, а се напевно причиниться до скоршого здійснення дяківських постулятів

Дяківська доля не вмре й не загине!

Богато вже доводилось чути в деяких кругах нашого громадянства, що між нашими дяками заобсервовано великий брак етичного почуття, що се елемент в більшости без всякого сусп. почуття обовязку, пересяклий хронічною байдужністю та лінивий до всякої, навіть своєї власної, станової орґанізаційної праці.

Наша Редакція після дволітньої безперервної праці серед дяків не може з такою думкою в повні погодитись, бо вона заобсервувала тут великий скарб цінних, як перла чистих етичних почувань та моралі. Отже запримітила те, чого в декого тяжше знайти, а доказом сего може послужити слідуюча допись одного зі свідомих чолових дяків, до нашої Редакції, яку без змін отут поміщуємо:

„Високоповажаний Пане Редактор!

Дуже мені стало прикро, коли я прочитав „НАГЛУ ВІДОЗВУ“ в 24. ч. нашого дорогого часопису з 8. падолиста 1926 р., бо подумав собі: „Боже, які то між нами є ще байдужні дяки, або як вже скажу з великим обуреннєм, навіть без чести, що не розуміють, чи не хотять розуміти, що за часопис треба й муситься заплатити та частинно, або навіть цілком залягають передплатою, не зважаючи на те, що часопис працює для їх власного добра, для їх соціяльного освідомлення й визволення з сильних сітий загальної, а з окрема матеріяльної нужди.

Прошу не передавати справи залеглостий на судову дорогу, бо се булоб великим пониженнєм для нас дяків, навіть для таких, які мають ще хотяйби одробину чести і характеру.

Моя рада булаб така, щоб Хвальна Адміністрація всумувала всі залеглости разом і поділила поміж всіх нас свідомих дяків, а ми дуже радо то все **негайно** *Хвальній Адміністрації вирівнаємо, хотяй би воно на одного з нас навіть і по 15, або й більше зл. випадало. Ми свідомі дяки не допустимо, до сего, щоб наш дорогий орґан мусів аж на кредит друкуватись, бо се також не приносить нам чести, але хиба сором, а за те потіху тим, котрі лиш чекають на те, щоб з нас покепкувати.*

Ми наложимо на себе навіть постійний податок і постараємось о те, щоб наш дорогий **незалежний** *орґан виходив не раз, чи там два, але чотири рази в місяць, бо ми вже досить натерпілись в нужді й темноті, ми хочемо тепер до добробуту, до світла й ми мусимо до них дійти.*

Всіх довжників прошу оголосити в слідуючих числах нашого незалежного орґану „Голосу Дяків“, щоб загал свідомих дяків знав, як має на будуче з ними поступати.

Здоровлю сердечно
й остаю з глубоким поважаннєм
КОГУТ ЮРКО“.

Подібних дописий дістала наша Редакція більше від многих свідомих дяків з ріжних закутків всіх трьох наших дієцезій, яких одначе з причини браку місця не можемо в нинішньому числі помістити.

Як бачимо з повисшого між нашими дяками — крім певної ґрупи байдужників — існує правдиве почуттє етики й шляхотности, а се дає нам повну запоруку, що дяківська добра доля не вмре й не загине!

Повідомленнє.

Наколи в найкоротшому часі не вплине потрібна квота на висилку II. Дяківської Делеґації до Варшави та наколи ся делеґація з причини браку фондів не буде мати спромоги начас виїхати, то датки, які до нині вже на сю ціль вплинули, зачислиться на рах. часопису.

Редакція й Адміністрація
„ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Орґанізацийне життє.

Коломийський деканат, позір!

Збір Дяків коломийського деканату відбудеться дня 12. січня 1927 р. о 11. годині передпол. в читальні „Просвіта” в Коломиї.

Всі Впп. Товариші — Дяки сего деканату мусять на зборі обовязково явитись, а хтоб з них з оправданих причин неміг прибути, мусить на той день переслати своє оправданнє на руки підписаного.

Турка к. Коломиї, 10. грудня 1926 р.

МАРУЩАК РОМАН,
дяк і дґ. в Турці коло Коломиї

Галицький деканат.

Збір Дяків галицького деканату відбувся дня 15. мая 1926 р. в Галичі, в домі місцевого дяка Вп. Маслака Андрія. Збір попередила Служба Божа на інтенцію поліпшення дяківської долі, яку відправив місцевий парох Всеч. о. Винницький.

О 11. годині передполуднем відкрив Збір Вп. Баранишин Дамян, дяк і дґ. з Кукольник гарною промовою й заохотою присутних до інтензивної праці над поправою своеї долі

На Зборі ухвалено й принято такі резолюції·

1) На внесок Вп. Дмитра Когуча, дяка в Тустані Збір, під загрозою загального бойкоту — взиває всіх дяків пошукуючих посад, щоб не важились обнимати дяківської посади без попередної згоди даного попередного дяка.

2) На внесок Вп. Дмитра Мельника, Збір домагається від даних священиків, щоб они за дяківськими силами звертались в першій мірі до своїх деканальних дяківських орґанізацій.

3) На внесок Вп. Йосифа Сікори, дяка в Скоморохах Н. Збір домагається, від всіх парохів галицького деканату, як представників церкви, щоб негайно наділили всіх своїх дяків ерекц. ґрунтом по думці Митр. розпорядку.

4) На внесок Вп. Дмитерка Миколи, дяка в Скоморохах Ст. Збір ухвалив наложити товариський бойкот на тих даків, які до нині не брали участи в зборах і не оправдали сего, наколи вони на слідуючий збір не прибудуть і свойого дотеперішнього поведення супроти орґанізацийної праці не оправдають.

5) На внесок Вп. Баранишина Дамяна, дяка і дґ. в Кукольниках, Збір ухвалив одноголосно вислати привіт й признанне свойому **незалежньому орґанови „Голосови Дяків“** за його щиру й отверту борбу над поправою дяківської долі Дальше на внесок сего останнього внескодавця збір звертається з просьбою до родин, евентуально найблизших свояків помершого дяка, щоб они про смерть повідомлювали **начас** всіх дяків деканату, а се тому, щоб они могли прибути віддати послідну прислугу свойому товаришеві, бо бували такі випадки, що на дяківському похороні був лише один дяк, а се хиба не є додатньою стороною нашої моральної вартости.

Вкінці Збір взиває всіх дяків до плачення членських вкладок і до передплати свойого **незалежного орґану „Голосу Дяків“,** бо тільки сей орґан виховає нас на **свідомих майстрів** до будови **красшого дяківського завтра.**

Предсідник:	Писар:
БАРАНИШИН ДАМЯН,	СІКОРА ЙОСИФ,
дяк і дґ. в Кукольниках,	дяк в Скоморохах Н.

Дуклянський деканат.

Збір Дяків дуклянського деканату відбувся дня 1. червня 1926 р. в Мисцовій, в домі місцевого дяка Вп. Мих. Фецини.

На Збір прибули оці Впп. Дяки: Василь Кобаляк з Крампної, Василь Колдра з Святкової, Іван Кулиняк з Волі Цеклинської, Андрій Судія з Тиляви, Марко Байко з Зиндранової, Микола Федак з Ольховця, Дмитро Ришавець з Гирової, Стефан Розділський з Перегримки, Микола Ардан з Полян, а як гості Вп. Войтіх Мрозек, дяк і дґ. з Ванівки і Вп. Петро Сеньо, дяк з Завадки Рим. риманівського деканату.

О 9-ій годині рано відправлено Службу Божу з призванням помочі Св. Духа, а опісля панахиду за померших дяків дуклянського деканату.

О 10-тій годині рано відкрив Збір Вп. Михайло Фецина, пропонуючи на предсідника Збору Всеч. о. Ст. Шалаша, завідателя парохії в Мисцовій, на його заступника Вп. Войтіха Мрозека, дяка і дґ. з Ванівки, а на писиря Вп. Петра Сеня, дяка в Завадці Риман.

Реферат про діяльність Т-ва „В. П. Д.“ виголосив Вп. Михайло Фецина й візвав, щоб кождий дяк вписався до сего товариства й заплатив річну вкладку.

Реферат про приділ дякам ерекціон. ґрунту виголосив Вп. Петро Сеньо й підніс, щоби священики на Соборчику в Мшані полагодили остаточно справу наділу дяків ерекціон. ґдунтом так, щоби в кождій парохії кождий дяк без огляду на те, чи він є іспитований, чи не іспитований, без огляду на загальну скількість ерекц. ґрунту, отримав відповідний приділ у відповідному місци й відповідної якости. Дальше, щоб до переведення такого приділу була покликана невтральна комісія зі сторони священиків і зі сторони дяків.

Збір домагається унормування службового становища дяків через видання Службової Праґматики для дяків.

Збір просить Впр. Еп. Консисторію, щоб для дяківських справ був установлений сталий референт в Консисторії.

Збір домагається крім признання $1/3$ части доходів з требів також признання сталої місячної платні.

Збір просить Впр. Дек. Уряд о ласкаве припорученнє оо. парохам, щоб не змушували дяків до виконування служби паламаря.

Збір просить Впр. і Всв. Еп. Ординаріят о установленнє іспитових комісій в деканатах для всіх неіспитованих дяків, щоб їм в сей спесіб улекшити зложення іспитів і то в протягу одного року по виданню службової праґматики.

Збір одноголосно ухвалив наложити на тих дяків, які не явились на нинішньому Зборі по 5 зл. кари на орґанізаційний фонд.

Вступ до Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишлі заявили оці Впп. дяки й зложили річну вкладку й вписове: Іван Кулиняк, Василь Кобеляк, Андрій Судія, Микола Федак, Марко Байко, Дмитро Ришавець і Васил Колдра.

На тому Збір закрито й протокол підписано

Предсідник:	Писар:
о. СТ. ШАЛАШ,	СЕНЬО ПЕТРО,
завід. пар. в Мисцовій.	дяк в Завадці Рим.

Любачівський і чесанівський деканати.

Протокол Загального Збору згаданих деканатів відбувся дня 29. чнрвня 1926 р. зі слідуючим дневним порядком: 1) Відкриття Збору, 2) Вибір Деканального Виділу, 3) Справа ухвалення й вислання резолюцій до державних властий в справі вивінування дяків ерекц. землею. 4) Внески й інтерпеляції. Присутних було 21 дяків.

Ад 1) Збір відкрив Вп. Ілля Савка, дяк і дґ. любач. деканату молитвою „Царю небесний...“ і покликав на предсідника Збору Всч. о. Іллю Шерстила, пароха з Липівця, а на писаря Вп. Василя Мричка, дяка з Нового Села, на що всі одноголосно згодилися.

Ад 2) До Декан. Виділу на любачівський деканат вибрано на внесок Вп. Василя Дубика слідуючих Впп. дяків: 1) Іллю Савку з Любачева, як голову, 2) Андрія Заваду, як заступника, 3) Михайла Курпіту, як скарбника, 4) Дмитра Бевжка з Башні, як писаря.

Ад 3) Ухвалено на внесок Вп. Іллі Савки вислати до державних властий резолюцію цего змісту:

„Державні Власти зволять ласкаво при впровадженні в життя постанов закона про конордат з Апостольською Столицею узглянднити відносно до дяків предложені Їм меморяли специяльною делеґацію дня 10. грудня 1925 р. постуляти Загального Збору Дяків, дієцезій: львівської, перемиської і станиславівської та причинитися до впровадження в життя згаданого закона в такому часі, щоби церковна служба, до котрої в першій мірі зачисляються дяки, моглe вже з весною цего року користати з признаних їм ерекціон. ґрунтів“.

Збір попирає повисшу резолюцію вповні тими самими обставинами, які були вже напроваджені у вище згад ному меморіяли.

Ад 4) Вп. Андрій Завада вносить, щоби віднестися до всіх священиків з просьбою негайно відступити дякам відповідної скількости ерекц. ґрунту (поля) на основі припоручення Всесв. Консисторії в Перемишлі.

Вп. Ілля Савка вносить, щоби віднестися до Центрального Виділу в Перемишлі з просьбою, щоби Він постарався о якнайскорше затвердженнє у Всесв. Консисторії Службової Праґматики для дяків і, щоб кожда Церков заасекурувала свойого дяка в „Касі Хорих“.

Оба внески принято одноголосно.

На тому Збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник:	Писар:
о. ШЕРСТИЛО,	ВАСИЛЬ МРИЧКО,
парох в Липівци.	дяк в Новому Селі.

Пригадується, що доплата за подвійні й надвичайні числа „ГОЛОСУ ДЯКІВ“ в 1926 р. виносить 1 (один) зл. Хто сеї квоти до нині ще не вирівнав, нехай зробить се зараз!

Відозва.

Христос Раждається! Дорогі в Христі Браття-Дяки! Нашими устами голосимо сю прекрасну пісню вже від Уведення Преч. Діви М. і тішимося всі, що зближається день радости, день утіхи не лише для тих, що є заможнійші й мають посаду, але й для тих, котрі в боротьбі за правду, за красшу долю для нас зістали поусувані з посад і може не тільки, що не мають за що постаратися на свята, щоб положити „на стіл“ колач, який нагадує нам Христа в яслах, і мід, що нагадує нам солодість життя, яку нам приніс Христос, але може й забракне навіть чорного хліба та простої теплої страви.

Тому то я хочу промовити до серця тих Впп. Товаришів, котрі можуть помочи нашим бідним Браттям і котрі хочуть мати заслугу перед Ісусом, який босими ніжками зійде на людських душ холодний тік, щоб розігріти їх любовю хоч раз на рік. Покажіть братню любов і товариську вичливість Впп. Браття-Дяки й поможіть хотьби й найменшими датками своїм опущеним Браттям, пересилаючи їм до нашої Хв. Редакції „Голосу Дяків“, яка вже буде знати, кому й як сей святочний дарунок розділити. Наколи так будемо поступати, то напевно Ісус поблагословить нашу працю й наші наміри і позволить нам осягнути се, чого собі бажаємо й за що тепер боремося.

Ми мусимо тепер **всі, як один** на закінченнє старого року зложити **на фонд нашої дорогої преси** бодай по дрібній лепті й в сей спосіб направити ту кривду, яку ми нашій Хв. Адміністрації через неточну передплату та великі залеглости спричинили.

На закінченнє сеї відозви бажаю в першій мірі Хв. Редакції „Голосу Дяків“, всім її Впп. Співробітникам і Говаришам-Дякам веселих і щасливих свят та всего добра.

И. П. дяк.

Лише через незалежну пресу здобудуть дяки собі належні права.

Новинки.

Великий політичний процес у Володимирі Вол. розрочався дня 15. падолиста 1926 р. проти 151 обжалованих за злочин з 102 арт. II. уст. карного кодексу, то є за приналежність до Повстанчого Союза, який має на меті викликати оружне повстанне і який розпоряджує зброєю. Обжаловані се головно українські селяни й інтеліґенти. Сей процес тягнеться ще й нині. Про вислід напишемо в свойому часі.

Святиня, в якій проповідув Ісус Христос. Англійський учений др. Орсалі відшукав руїни святині, в якій проповідував Ісус Христос. Місточко, в якому лежать руїни, називається тепер Tell Hum. Як доказує згаданий учений, за часів Ісуса Христа тут лежало Капернаум. Є здогад, що святиню знищив землетрус. Була вона побудована з білого вапняка, який нагадує мармур. Зовнішні мури складалися з великих камінних бльоків. З підвалини видубуто великий камінний бльок, з вглибленням у формі горшка. Був він призначений на манну. Мабуть це є той самий, який вітхнув Спасителя сказати отсі слова: „Батьки ваші іли манну на пустині“. Ця святиня має бути тепер відбудована.

Переименування Царгороду. Царгородські часописи доносять, що на черговому турецькому Національному Зборі буде внесений законопроект про переименування Царгороду (Константинополя) на Мустафа-Кемаль.

Страйк деревних робітників вибух на цілім Підкарпаттю. Робітники у всіх тартаках зажадали підвижки платень на 40 прц. та управильнення службових відносин.

Всячина.

Погром жидівських кольоністів на Україні. Заграничні ґазети доносять, що партію жид. кольоністів, зложену з 200 осіб, яка приїхала на місце осідку в херсонській ґубернії, місцеві селяни окружили й поубивали враз з дітьми. Інвентар спалили. В таврійській ґубернії (на Криму) селяни схопили богато Жидів, вивезли до ліса і поховали живцем.

Жиди в Ню-Йорку. Найбільшим жидівським містом на світі є Ню-Иорк. Живе в ньому 1 міліон 750 тисячий Жидів, значить третина загального населення, яке виносить 5 міліонів 924 тисячі.

Месть волоцюги. Село Мидик на Волин в костопільськім повіті підпалив якийсь волоцюга з мести за те, що ніхто не хотів приняти його на ніч. Згоріло 24 господарскі загороди.

Жидівські гроші. Від нового року в Палестині введуть нову жидівську валюту. Монетарна одиниця матиме ту саму вартість, що анґлійський фунт стерлінґів тільки, що буде ділитися по загально принятий в Европі децимальній системі. Банкноти та монети робитиме льондонська карбівня. Новий гріш буде ділитися на „динари“, а динари на „прути“

Кождий дяк повинен стати не лише передплатником, але також і **співробітником** свого **незалежного** орґану „ГОЛОСУ ДЯКІВ“!

Звірський напад на дяка.

Дня 8. падолиста 1926 р. около 8-ої години вечер напав якийсь мущина з ножем в руці на п. Петра Заяця, дяка в Бориславі, в хвилі, коли той йдучи читати псалтир, говорив з одним зі своїх знакомих, перед його домом, і задав йому дві тяжкі рани, а саме: одну в ліву грудь, а другу в праве плече й сам щез.

Першої помочі уділив нещасливому сей знакомий, задержуючи уплив крови, після чого перевезено його до місцевого шпиталя, а звідси після перевязання ран до шпиталя до Дрогобича.

Найбільша небезпека вже проминула й є надія, що п. Петро Заяць в свойому часі прийде знова до здоровля, чого наша Редакція в імени всіх дяків йому щиро бажає, а напасникови висказує своє обурення.

Як нам з певного жерела доносять, напасник є вже знаний й буде за свій вчинок відповідати перед судом, Мимо сего, що він мовляв п. Заяця в критичному часі мав за кого иншого.

Українська Громадо!

Кілька днів заледви ділить нас від тої днини, в якій перед 58 літами заснував гурток великих українських патріотів матір українських товариств, „Просвіту“ День 8 грудня є днином роковин повстання нашого Товариства. Маленьке, незамітне в своїх початках, обмежене до невеличкого гуртка людей доброї волі, приятелів народу і найвірнійших його синів, почало воно перед 58-ма літами велике діло освіти. Згуртовані в ньому діячі були сіячами знання і добра в народі, вони не зражалися нічим і з глибокою вірою в серці кидали зерно за зерном в урожайну почву. Зерна принялися, виросли і розрослися до розмірів, які бачимо нині. Нема мабуть у нашому народові одиниці, що не знали би, що таке „Просвіта“ й які її завдання. Не дивно тому, що від ряду літ обходить наш нарід врочисто день 8. грудня, як день повстання „Просвіти, як день її народин та зве той обхід **Святом „Просвіти“**.

Всі будемо обходити це свято і цього року. А в часі Свята кинемо оком поза себе, кинемо оком на минулу працю „Просвіти“ і побачимо, що вона пустила в наш нарід великі сотні тисяч книжок, найріжнороднійшого змісту. І коли кожда книжочка посіяла бодай по одному зерні гарного, пожиточного й доброго в народній души, а як тільки що третє з них принялося, то скільки добра, скільки знання принялося і розцвило в нашому народі. З уваги на ті багаті плоди, що їх видали посіви „Просвіти“ звязав наш нарід з святом 8. грудня ще й почесний дар для Товариства. Дар, що має на меті тзакріпити в ньому таку саму працю на будуче, має побільшити видавничу і організаційну спроможність Товариства та приспішити його плодотворну працю.

Як без сонця не прийметься ніяка ростина, навіть на найплодючійшій почві, так без освіти не прийметься добро та культура в народі. „Просвіта“ це наше сонце а її праця це сівба великих цінностей знання, високих ідей і благородних починів. Тому не забуваймо за свято „Просвіти“, не занедбуймо наших зобовязань для неї. Бо все те гарне, все благородне, все піднесле і святе, що цвите в наших душах, що наповняє чаром наші серця завдячуємо „Просвіті“.

Подбаймо, щоби день 8 грудня став у цьому році не тільки великим днем всенародного свята але також не меншим днем національної щедрости, національного признання для „Просвіти“ та її благородної праці. Окружім теплою і щирою опікою жерело національного добра, якому потрібних фондів не дасть певно ніхто, а обовязаний і мусить дати український нарід.

З великою вірою святе і праве діло „Просвіти“, з певною надією на його плодотворчі наслідки пригадуємо Тобі, українська Громадо день народин Товариства і звязаний з ним просвітний дар!

Головний виділ Т-ва „Просвіти“ у Львові.

До відома наших передплатників і читачів.

Щоби улекшити нашим читачам та взагалі нашому всьому громадянству пересилку жертв і добровільних датків на „Дар Просвіти“ пересилаємо з нинішним числом нашого часопису чеки „Просвіти“. Надіємося, що ні один чек не затратиться, але виповнений більшим датком поверне по призначенню

ВІДОЗВА.

Хто з Впп. Дяків має в доброму стані **Перший Шематизм Дяків** з 1925 р. видання Видавництва: „Запорожець“ в Коломиї й може його відпродати, нехай **негайно** подасть се до відома нашої редакції.

Нікчемні методи в борбі з дяками.

Якими нікчемними методами противники дяківського відродження борються з дяками нехай послужить оцей факт: Свойого часу наша Редакція отримала від одного зі своїх свідомих пренумераторів звернений часопис „Голос Дяків“ з такою допискою: *„Zwrot. Adresat nie przyjmuje!“*

Позаяк дотичний пренумератор є загально уважаємий за одного зі свідомих дяків і чолового борця за красшу дяківську долю, наша редакція, добачуючи в звороті часопису махінацію певних осібняків звернулась листовно до него з просьбою пояснення сеї справи, на що отримала таку відповідь:

„У відповідь на шановну картку з дня 3-го падолиста с. р. ч. 1338. — Д, заявляю, що я немав жадної причини звертати часопису „Голос Дяків“. Мусів, то зробити хтось, що йому наш часопис сіллю в оці. Я не отримав від 14-го числа жадного примірника Наколи я 30-го жовтня ср. післав 2 зл. й упімнувся за решту чисел, то Достохвальна Редакція прислала мені разом, від 14-го до 20-го числа нашого дорогого часопису, т. є. по конець жовтня ср. а решту прошу присилати.

Як шематизм на сей рік не виходить то прошу за ті гроші, що я вложив прислати Календар на 1927. рік. Наколи квота відповість, то добре а якщо ні, то прошу в Календарі зазначити а я все начас вирівнаю!

З високим поважанем П. КИРИК.“

Наша Редакція жадає тепер від громадського уряду в Переволочній, **негайного** вияснення справи, а з окрема: чому громадський поліцай (листар) не доручував адресатови даних чисел ‚Голосу Дяків‘, але злегковажив собі тут свій обовязок, забуваючи про те, що він є слугою **цілої** громади, а **не поодиноких** осіб, яким „Голос Дяків“ є не на руку!

Оголошення.

На спомин Вп. Товаришови А. Хомі в Ліску.

Гень у Ліску, у лісочку, в зелених Карпатах
Став на пості і бореться о своїх собратах.
Хтож то такий? Хома Андрій! Він кождому знаний,
Не страшиться, нелякаєсь, немов Первозванний.
Молоденький, Поважненький, співає удачно,
Сипле правду, стоїть бодро, ніщо Йму нелячно.
Всі до гуртка позбираймось! Церков боронімо!
Котра має „врагів“ много-разом всі спішімо!
Він нас кличе: „Товариші! Ставайте вряди,
А поборем-будьте певні-всі наші враги!
Ми не будем фірманити, досить нам вже того,
Тільки разом йдімо бодро, а діб'ємся свого!
Нас вже кличуть фірманами і слуги приходства,
Таких шикан і почестий хиба вже нам доста.
Спячих зі сну пробуджай і так їм кажи:
„Не толоч нам честь дяківську, сором не роби,
Красше іди на гостинець, камінне товчи!“
Коли гукнем всі разом, неначе з гармати,
То і наші гнобителі муть нас шановати,
Тож нам вільно, незакрито ґазету читати,
Тільки треба заплатити не-кредитовати.
Є між нами борці щирі й добра нам бажають,
По ґазетах і на зборах нас напоминають:
„Вставай брате, пробудися й щиро помолися,
Та над гірков свойов долев сам застановися!“
І пан-отець Мир-Ович „добра“ нам бажає,
На „Соборах“ і в ґазетах провкт укладає:
„Не годиться — каже — дякам у рясі ходити,
Хай найдяться бараболі та йдуть молотити!“
„Схаменіться, вразуміться, бо лихо вам буде.“
Так на вічах і в закутках говорять всі люди.
І до страйку ми готові, тільки одна іскра,
Та не легко згасиш тоді ні села, ні міста.
Мужно, дружно до борби Він нас всіх взиває,
Й як боротись з неправдою, прикладом навчає.

Ходив до школи.

26. число „Голосу Дяків“ з причини від нас незалежних мимо заходів з нашого боку — не могло вийти.

IV. Ліста Великого Льосування „Голосу Дяків“,

яке відбудеться в опісля означеному реченці.

(Продовженне)

126) Вп. Дмитрук Пилип, дяк в Пловім. 127) Вп. Бибель Петро, дяк в Кривій. 128) Вп. Кваснюк Василь, дяк і ух. в Кречовичах. 129) Всеч. о. Артемович Михайло, парох в Чирній. 130) Вп. Кирик Петро, дяк в Переволочній. 131) Вп. Яворський Іван, дяк в Сопові. 132) Вп. Бубняк Василь, дяк в Розділю 133) Вп. Мороз Йосиф, дяк в Купчинцях. 134) Вп. Драгущак Антін, дяк в Середному Вел. 135) Вп. Курій Володимир, дяк в Гусятині. 136) Вп. Сало Павло, дяк в Крехові. 137) Вп. Рибаконик Стефан, дяк в Волківцях. 138) Вп. Шевчук Дмитро, дяк в Товмачику. 139) Вп. Дайдак Тимотей, дяк в Настасеві. 140) Вп. Кісь Василь, дяк в Рожневі к, Бродів. 141) Вп. Савойка Осип, дяк в Любичі Княз. 142) Вп. Ільницький Михайло, дяк в Хімчині. 143) Вп. Фенчинський Мартин, дяк в Дунаєві. 144) Вп. Патлика Іван, дяк в Добрусині. 145) Вп. Семон Іван, дяк в Лисци Стар. 146) Вп. Савчук Йосиф, дяк в Волосковолі (Підляше) 147) Вп. Никифорак Олександер, дяк в Кобаках. 148) Вп. Шлапак Йосиф, дяк в Рожнітові. 149) Вп. Татарський Іван, дяк в Саджаві. 150) Вп. Малюта Матвій, дяк в Вишатичах. 151) Вп. Кляштофорський Авксентій дяк в Шульганівці. 152) Вп. Сторожук Іван, дяк в Ліщоватому. 153) Вп. Милян Микита, дяк в Замочку. 154) Вп. Шумський Григорій, дяк, ух. і дґ. в Великих Очах. 155) Вп. Михайлюк Дмитро, дяк в Чернелиці. 156) Вп. Стефурак Григорій, дяк в Соколівці к. Косова. 157) Вп. Мельник Дмитро, дяк, в Чернієві. 158) Вп. Кушнір Іван, дяк в Незвисках. 159) Вп. Паращак Василь, дяк в Смільному. 160) Вп. Журба Стефан, дяк в Гадинківцях. 161 Вп. Максимів Андрій, дяк і ух. в Дрогомилі. 162) Вп. Бернатович Михайло. дяк в Чорнокінцях В. 163) Вп. Петрушевич Маріян, дяк в Медведівцях. 164) Вп. Коваль Антін, дяк в Сороках. 165) Вп. Польовий Іван, дяк в Садках. 166) Вп. Воронич Дмитро, дяк в Посічу. 167) Вп. Седляк Андрій, дяк в Підлужу. 168) Вп. Жилюк Микола, дяк в Крехівцях. 169) Вп. Павлишин Іван, дяк в Суходолі. 170) Вп. Воробець Юрко, дяк Рашкові. 171) Вп. Журав Павло, дяк в Прислупі. 172 Вп. Янцур Петро, дяк в Пациковї. 173) Вп. Рибак Василь, дяк в Баличах Под. 174) Вп. Бибель Петро, дяк в Кривій. 175) Вп. Литвин Іван, дяк в Бикові. 176) Вп. Ґах Андрій, дяк в Мозолівці. 177) Вп. Вишницький Павло, дяк в Конюшкові. 178) Вп. Старицький Григорій. був. дяк в Скалі. 179) Вп. Палчинський Теодор, дяк в Завадові. 180) Вп. Підгородецький Йосиф, дяк в Попелях. (Дальше буде).

Християнсьа Рубрика

Впр. О. Н. Н. — парох в Черніеві — 7 морґ.
„ „ Михайлів Сильвестер „ „ Товмачику — 2 „
„ „ Голейко Микола, „ „ Кутиськах — 2 „

(Дальше буде!)

Привіти й признання „Голосови Дяків“ надіслали:

Вп. Сеньків Григорій, дяк в Волосатому.
Вп. Рекрут Константин, дяк в Товстенькому.
Вп. Драгущак Антін, дяк в Середному Вел.
Вп. Рутковський Микола, дяк в Жукові.
Вп. Стефурак Григорій, дяк в Соколівці.
Вп. Тарчанин Антін, дяк в Устриках Доліши.
Вп. Ковальчук Михайло, дяк в Дмитрові.
Вп. Старицький Григорій, дяк був. дяк в Скіал.

Редакція складає сим Впп. Пренум. найсердечнійші подяки за Їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають її сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

Відозва.

Дяки, які ще цілком не отримали ерекціонального ґрунту, мають негайно зголосити се до нашої Редакції й подати імя й назвиско свого пароха!

Задатки на Дяківський Календар на 1927 р. принимається лише до 31. січня 1927 р.

На фонд преси зложили:

Вп. **Бонцаль Іван,** дяк і упр. хору в Jedborg — Sask. (Canada) — 1 канад. доляр. Вп. **Дубок Василь,** дяк в Городку н./ Дн. — 2 20 зл. Вп. **Сапович Семен**, дяк в Залучу н/ Пр. —1·00 зл., Вп. **Ільницький Михайло,** дяк Хімчині — 1·00 зл., Вп. **Михайлюк Дмитро,** дяк в Чернелиці — 1·00 зл., Вп. **Польовий Іван,** дяк в Садках — 1·00 зл., Вп. **Стефанишин Іван,** дяк в Брезополю (Югославія) зі збірки 50 динарів.

Редакція складає всім Впп. Жертводавцям найгорячійші подяки за Їх щирі жертви, які є доказом, що Вони вже цілком зрозуміли вагу й значінне **незалежної** своєї преси, яка є **одинокою,** що може **отверто** виступати проти **всіх кривд** дяків та кріпко стати в їх обороні

Повідомленнє.

Подається до загального відома що бюра „Federacji Polskich Stowarzyszeń Ligi Narodów. oraz Instytutu Badań Spraw Narodowościowych w Polsce“ містяться тепер в Варшаві, при вул. Ясній ч. 19, (II. р), телеф. 46 — 64. Години принять від 11-тої до 1-шої в полудне (крім свят і понеділків).

Цілорічна передплата „Голосу Дяків“ **на 1927 р.** виносить **8 зол. а** се тому, що в кождому кварталі буде до него доданий один раз ілюстрований сатирично-гумористичний додаток.

Редакція й Адміністрація.

Нові журнали й видання.

„Благовістник“, орґан Представництва Української Автокефальної Православної Церкви за кордоном, виходить раз в місяць в Geneve, Rue dela Muse, 10.

„Нарід“, понадпартійний орґан, виходить що неділі в Варшаві, вул. Длуґа 50, Т. 47. Передплата на рік 7 зл.

„Професійні Вісти“, часопис присвячений професійному рухови, виходить що два тижні у Львові, Шайнохи ч. 3. II. п. Річна передплата 3·60 зл.

„Українське Життє“ тижденник, виходить що понеділка в Podebrady Lazne, Postcvni schranka 3. Tchechoslovaquie.

„Український робітник“, орґан української робітничої спілки у Франції, виходить раз в місяць в Парижі (VII e) — 27, Boul, Latour Maubourg.

„Kierownik Chorów“, місячник, посвячений справам польських орґаністів. Виходить в Ченстохові, Алея II. ч. 38. Річна передплата 6 зл.

Веселий куток.

З НАРОДНЬОГО ГУМОРУ.

—Ой, кумонько, коби ви чули — як пан-отець нині в церкві проповідь говорили — я весь час плакала тай плакала.

—А щож вони такого говорили?

—А хтож то може знати. Щось жалісного: бо то червоніли, то біліли, то руками трясли, а я плакала тай плакала.

Злишне.

Священник: — Заки перебирете дяківву, хочу вас поінформувати про ваші платні за деякі дяківські функції. На приклад за сорокоуст...

Дяк:... (перебиває) це знане! Я вже й не хочу знати, бо через ті доходи за сорокоусти яцетретий раз перебираю дяківку..

К-к

†

о. Д-р ЙОСИФ БОЦЯН

Епископ Луцький, Епископ-помічник (суфраґан) Львівський, б. ректор Духовної Семинарії, царський вязень, учений знавець історії нашої церкви, спеціяліст по східному обряду (ритуаліст), визначний народній діяч — упокоївся в неділю, 21. падолиста в 8-ій годині ранку в будинку Духовної Семинарії.

Перенесення тіла до Собору св. Юра відбулося в понеділок *22.* падолиста 1926. Похорони відбулися у вівторок (23.IX.) в 7-мій годині ранку, Архієрейська Служба Божа відправлена в 10-ій годині, а похоронний похід в 12-ій годині відбувся на Янівський цвинтар.

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. **Футій Евстахій,** дяк в Сновидові. 1·70 зл. зарах. на III. кварт. За **1925** р. належиться нам ще **50** сот. до шемат., а за 1926 р. **2·10** зл. до часопису. Разом **2·60** зл.

Вп. **Сіяновський Стефан,** дяк в Вовилові. **1·75** зл. отримали. До кінця м. р. належиться нам ще **2·10** зл.

Вп. **Бибель Петро,** дяк в Кривій. 6·95 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. року належиться нам ще 75 сот.

Вп. **Кваснюк Василь,** дяк і ух. в Кречовичах. 3 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. До кінця м. р. належиться ще 80 сот. титулом додатків до 7., 9 і 19 чч.

Всеч. о. **Артемович Михайло,** парох в Чирній. 1·50 зл. отримали. До кінця м. р. все поплачене.

Вп. **Бубнак Василь,** дяк в Розділю. **3·10** зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. все поплачене. На 1927 р. остав ще 1 зл.

Вп. **Савич Теодор,** дяк в Ладанцях. 4 зл. отримала й на рах. залеглости за 1925 р. вписали. За 1925 р. належиться ще 70 сот., а за м. рік враз з додатками 7., 9., 19 і 24 чч. 7 зл. крім задатку на шемат.

Вп. **Рекрут Константин,** дяк в Тлустенькому. 4., 5., 13 і 15 чч. „Голосу Дяків“ в 1925 р. та 1—2 чч. в 1926 р. з подякою отримали й належитість за них враз з почтовою оплатою в загальній квоті 1·40 зл. на Ваш рахунок перенесли. До кінця м. р. належиться тепер вже лише 2·60 зл

Вп. **Моров Йосиф,** дяк в Купчинцях. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 1 зл. крім задатку на календар на 1927 р.

Вп. **Страп Андрій,** дяк в Ляшках мур. 1 і 2 чч. „Голосу Дяків“ з 1926 р. отримали, а належитість за них в квоті 50 сот. на Ваш рахунок перенесли.

Вп. **Курій Йосиф,** дяк в Топільниці. З квоти 10 зл. вписано 6·60 зл, на м. р. часопис. 40 сот. на рах. залеглостя за 1925 р., 2 зл. на Делеґацію, а 1 зл. на II. част Чародія“ В справі виміни гроший, про які Ви згадуєте просимо звернутись до кантори виміни в Дрогобичі, або в Стрию.

Вп. **Савич Теодор,** дяк в Ладанцях. Наш рахунок є цілком точний. За минулорічний часопис належиться не 6, але 7 зл., а се тому, що ми видавали подвійні й надзвичайні числа.

Вп. **Патлика Іван,** дяк в Добрусині. **3·20** зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м, р. все найбільшому порядку поплачене.

Вп. **Семон Іван,** дяк в Лисци Ст. 5 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 1·25 зл.

Вп. **Киценюк Яцко,** дяк в Псарах. 4·50 зл. отримали й на сегорічний часопис зарах. Щоб часопис був до кінця м. року заплачений належиться ща **2·50** зл.

Вп. **Никифорак Олександер,** дяк в Кобаках. 6 зл отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. року. приходить нам ще 1 зл. Часопис висилаємо Вам точно. Рекламовані числа Вам вислали. Неодержані числа треба реклямувати на своїй почті.

Вп. **Мишковський Арсеній,** дяк в Дубенці. 3·40 зл. отримали й по Вашій думці зарах. До кінця м. року належиться нам ще 60 сот. титулом належ. за подвійні числа

Вп. **Голод Кость,** дяк в Серних Серед. 5 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах.

Вп. **Хаджай Тимотей,** дяк в Сороцьку. 5 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 1·50 зл.